

Opfylde af Embedspligten er der ikke særlig Anledning til at give en ekstraordinær Pension, idet vi, Gud ske Lov, kunne sige, at vi have saa mange nidkjære og pligtfuldende Embedsmænd, at, hvis vi i de enkelte Tilfælde skulde fremdrage dette som Grund for Bevilgelsen af ekstraordinær Pension, saa vilde Lovforslaget om saadanne ofte fremkomme. Den særlige Grund er i Korthed nævnt i Motiverne til Lovforslaget, idet der er henviset til Slaget eller Træfningen, som det kaldes, ved Helgoland den 9de Mai 1864. Jeg tør ikke sige det eneste Lys, men et af de lysfeste og vel sagtens det mest lysende Minde fra hin alvorlige Tid have vi fra Slaget ved Helgoland. Dette Minde ville vi alle bevare, og vi ære dette Minde og den Mand, der er knyttet dertil, idet vi vedtage dette Forslag. Det er den særlige Grund, som det er tilstræffelig at nævne her i Thinget, for at vi fuldtid kunne slutte os til Regjeringen i denne Sag. Det er min Opfattelse. Jeg er vis paa, at enhver, der tager Ordet efter mig, billiger denne Opfattelse.

Scavenius: Jeg kan fuldtid slutte mig til, hvad der blev udtalt af det ærede Medlem, der nu satte sig (Berg). Jeg maa paa det Bedste anbefale Lovforslaget. Den Mand, hvormed det gjælder, har i sin hele lange Tjenestetid i Marinen vist sig som i høit Grad pligtfuldende, som værende i Besiddelse af overordentlig Dygtighed. Den Bedrift, som han udførte ved Helgoland den 9de Mai 1864 som Eskadrefører i Nordboen, da han seirede over den fjendtlige Flaade og hævede den danske Marines og den danske Sømands Overlegenhed, var, det tør jeg vel sige, næstendels ialtfald, det eneste Lysglimt i hin sørgelige Tid, i hvilken vi forøvrigt gik fra Nederlag til Nederlag. Jeg antager, at vi ikke nogenstunde ville glemme dette; jeg antager, at vi med Regjeringen ville være enige i, at der bør vises den Mand, som vi skyldte det nævnte Lysglimt i hin sørgelige Tid, en særegen Anerkjendelse, og jeg haaber, at Rigsdagen enstemmig vil slutte sig til det Forslag om Maaden, hvorpaa denne Anerkjendelse skal vises, som af den høie Regjering er gjort os. Hermed skal jeg slutte.

Da Ingen yderligere begjærede Ordet, var Forhandlingerne sluttede.

Lovforslagets Overgang til 2den Behandling
vedtoges uden Afstemning.

Ændringsforslag til Sagens 2den Behandling indkaldtes til førstkommande Mandag Middag kl. 1.

Den sidste Sag paa Dagsordenen var:

Anden Behandling af Forslag til Lov om Ophævelse af Skibsafgiften.

(1ste Behandling findes i Tidenden Sp. 1556—1588).

Intet Ændringsforslag var stillet.

Lovforslagets Indhold samt Spørgsmaalet om Sagens Overgang til 3die Behandling sattes under Forhandling under Et.

Ordføreren for Forslagsstillerne (Tauber): Da der ikke er stillet Ændringsforslag til det foreliggende Lovforslag, kunde jeg afholde mig fra at udtale mig derom og henholde mig til, hvad der allerede er udtalt paa ærede Medforslagsstilleres og egne Begne ved Sagens 1ste Behandling; men jeg finder dog, at det er nødvendigt at fremdrage et Par Momenter, som ere fremkomne siden Sagens første Behandling, og som yderligere godtgjøre Vigtigheden og Betydningen af, at Skibsafgiften bliver ophævet. Det er de ærede Herrer bekendt, at der umiddelbart efter 1ste Behandling blev omdeelt et Andragende til Rigsdagen fra Grosserer-societetets Komite, og i dette Andragende bliver der udviklet aldeles de samme Anstuelser, som have ledet Forslagsstillerne, og som jeg paa deres Begne fremsatte ved Sagens 1ste Behandling. Det ses af det nævnte Andragende, at Grosserer-societetets Komite paa et meget tidligt Standpunkt, nemlig allerede for 22 Aar siden, i 1858, har henvendt sig paa en meget indtrængende Maade til Regjeringen om at faae Skibsafgiften ophævet eller ialtfald nedsat, og at den senere gjentagne Gange har fremsat et lignende Andragende. Den udtaler allerede i sit første Andragende fra 1858 Anstuelser, som fuldstændig falde sammen med de Anstuelser, som jeg har tilladt mig at gjøre gjældende, og som ere blevne modtagne dels af den høitærede Minister og dels fra enkelte Sider heri Thinget. Det tør maasse være mig tilladt at fremdrage et Par enkelte Punkter af dette Andragende fra 1858. Deri siger Grosserer-societetets Komite: „Vi maa paaafaa, at denne Afgift falder paa Varene, idet Fragten sørges i Forhold til denne Afgifts Størrelse; vel siges det i Motiverne til Udkastet, at de Afgifter, der hvile paa Skibsarten, maa antages at bæres af den fortjente Fragt, men i denne Anstuelse ere Motiverne dog ingenlunde konsekvente; thi idet man har ansat Farten paa de dansk-vestindiske Besiddelser til den laveste Skibsafgift af 8 Sk. pr. Kommerce-Læst, ansøres det, at man derved vil lette Inværns-villaarene for de vestindiske Hovedprodukter, hvorved man jo anerkjender, at de billige Skibsafgifter komme